

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Rökstidningen.

Ammons- och Hushålls-Tidning.

N:o 18.

Lördagen den 1 Maj

1852.

Kyrko-Tidningar. 3 Söndagen efter Påsk predika:

I Domkyrkan:

Ottesången: Commminister v. Past. Claesson.

Högmessean: Domp. Doct. Thomander.

Aftonsången: v. Past. Olsson.

I Christinæ Kyrka:

Tyska Högmessean: (kl. 10) vicar. Past. Prehn.

Sv. Aftonsången (kl. 2) Bat. Pred. v. Past.

Kindberg.

I Garnisons-kyrkan:

Högmessean: Bat. Pred. v. Past. Lundgren.

I Fattighus-kyrkan:

v. Pastor Hallén.

I Hospitals-kyrkan:

v. Past. Mag. Landthom.

Nästa Söndag, den 3:dje efter Påsk, upptages i Fattighuskyrkan den årliga Vår-Collect Kongl. Maj:st nådigst beviljat Fattighus-predikanten, och anmäles till det bästa.

Bok-Annonsen.

I morgon Söndagen den 2 Maj utkommer från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri

Illustreradt nyaste Söndagsmagasin, VI årgången N:o 18.

INNEHÅLLANDE:

Tjäderjagten i April, med planch. — Resa i Palestina och Syrien, forts. o. sl. fr. N:o 15. — Marstrand och "Sveriges Gibraltar," med karta. — England och det Birmaniska riket, med planch. — Nicholas Dunks, forts. fr. N:o 17. — Det nya museum i Dresden, yttre façaden, med 2 plancher.

Å detta veckoblad, som hvarje Söndags morgon kl. 7 utgifves i stor quart om 8 trespaltiga sidor, kan prenumereras så väl å alla rikets Postkontor och Boklädor som hos utgifvaren med 4 R:ör B:co för hela året. Bladet tillsändes prenumeranterna kostnadsfritt.

Gotheborg den 1 Maj 1852.

(79.)

Från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri har i dag, Lördag d. 1 Maj lemnat pressen:

N:o 43 & 44 andra årgången af
URVAL UR

Fliegende Blätter
och andra illustrerade arbeten,
på Svenska språket,

innehållande:

En planch, med text. — Pariser-Bilder, forts. fr. N:o 41 och 42. — Don Juan eller själarne i skärselden, forts. fr. N:o 41 och 42. — De konstgjorda spären, med planch. — Sublimt tänkesätt, med 2 plancher. — Två plancher, med text. — Vattendrycks-Kyrkau. — Kaleidoskop. — Två plancher med text.

Af denna veckoskrift utkommer hvarannan Lördag ett dubbelnummer om 8 trespaltiga sidor i samma format som Söndagsmagasinet.

Pris för helt år 3 R:dr B:co.

Prenumeration emottages så väl hos alla Bokhandlare, som å Postkontoren utan tillökning af transportkostnader.

Obs. Af Extra N:o 3, med planchen öfver Sedelmynt, finnes ännu exemplar att tillgå hos utgifvaren

å 1 R:dr B:co;

men prenumeranter för hela året (fr. o. m. början af Juli f. å. till ultimo Juni d. å., eller 52 N:o utom extranumren) erhålla densamma gratis. (80.)

Till Salu.

Messina Apelsiner & Citroner,

i parti, till nedsatt pris, hos

J. A. KJELLBERG & SÖNER.
(71.)

Goda gröna utsädes *Kokärter* & *Kamt-schatka-Hafre*, som nu dagligen inväntas från Egendomen Stora Wrem, försäljas i kommission, af

B. J. DAHLANDER.
(70.)

Fin och ordn. **Ost**, goda **Kokärter**, m. fl. varor, försäljas af

C. A. LUNGGREN,

Sadelmakarem. Olssons hus vid södra Larmgatan.
(69.)

Ryskt Rågmjöl,

friskt och godt, försäljes i större och mindre partier, hos

ANDERSSON & WALLERIUUS.
(68.)

Bergens Fetsill,

försäljes såväl i fjerdingar som tjogvis, hos

ANDERSSON & WALLERIUUS.
(67.)

Utsädes Bönor och Hafre,

från Castellegården, försäljas hos

ANDERSSON & WALLERIUUS.
(66.)

Goda Utsädes-Vicker,

försäljes hos

ANDERSSON & WALLERIUUS.
(65.)

Flera sorter utmärkt goda **Äpplen** försäljas i kommission, af

U. J. UNÆUS
(77.)

Stockholms Tjära, Petersburger Hamp Smidesstenkol, Buldan och Foderväf, Brasil och Java Kaffe, Spannmål m. m., försäljas af

VICTOR KJELLBERG & C:o.
(78.)

Ett parti *1:ma Kokärter* och *Hvete*, hos

J. A. KJELLBERG & SÖNER.
(72.)

Åstundas köpa.

Berberisrötter,

uppköpas på Garfveriet Broängen i Galgkrogarne.
(74.)

Lump & Kreaturs-Ben

uppköpes i Handlanden

G. L. BÖRJESSONS.
Salubod å Stampen.
(73.)

Nästa N:o utgifves Lördagen den 8 Maj.
Göteborg, C. Petersens Officin 1852.

Ett Afventyr ur Callot's lefnad.

Ett Afventyr ur Callot's lefnad.

Den namnkunnige Callot gjorde aldrig utkast till sina teckningar, förswagade aldrig sin tankekraft genom förberedande försök; han improviserade med graffstickeln på kopparsplåten. Därför kan ingenting jemföras med kraften, djerfheten i hans arbeten, ehuru elden af hans ingifvelse, hans originalitet, hans, att jag så må säga, walter-scottiska noggrannhet i kostumen kanhända äro ännu mer beundransvärda.

En af mina wänner har ett ganska fällsynt kopparsstick af Callot, hvilket jag ofta afundats honom, men som han ej will sälja till något pris. Det är helt litet och föreställer ett zigenarläger. I ett hörn läses:

*Au bout du compte, ils trouvent pour destin
qu'ils sont venus d'Egypte à ce festin.*

Den högita liflighet utmärker denna teckning. Bakgrunden intages af en hop barn, som hoppa omkring en stor eldbrasa, wid hwilken wildbråd stekes, och qwinnor stå och koka i en stor kittel. Till wensler stå karlar, som stycka ett får och sätta ett lårben på spett. Till höger ligga en barnfångshustru omgifwen af fem andra qwinnor. En af dem tar barnet, medan en gubbe med kucinerfåggar råcker barnfångshustrun ett krus brännwin. Närmare förgrunden snarka två karlar på en stor trädstam; under denna ligga drömande spelare; längre bort ser man en qwinna, hwars dofk ligger på marken, och som i mannens blodiga, towiga hår finner en sysfatsättning, som hwarken är motjudande eller frijiff. I midten trängas halfnakna qwinnor, med wildt fladdrande hår, och karlar, med breda hattar på hufwudet, dofk i gördeln och böfor wid sidan — detta är Callot's kopparsstick, och scenen af år 1609, då han sjelf war med i bandet.

Född i Nancy, der hans far war wapenhållare, hade Callot måst se sin passion föraktad och

hånad, ja, straffad som ett brott. I sitt sjuttonde år flydde han, en mörk natt, ur faderns hus, och wille wandra till Rom; men för att kunna resa, fordras pengar, och Callot war snart läns. Hwad war nu att göra? Återwända till föräldrarne, som, efter hans flykt, skulle hålla honom ännu strängare wid häroldsstudierna, och förstöra hans ritstift? Ingalunda. Således widare — framåt! Men på hwad sätt, då han ej kunde köpa sig en brödbit?

I dessa tankar lade han sig under ett träd och insomnade snart; ty han war ju wid den lyckliga ålder, då sömnen stillar den häftigaste oro, eller rättare, då man ännu knappt wet, hwad häftig oro och sorg will säga. Då han wakenade, såg han omkring sig en hop menniskor med bruna ansigtet och furjös, dålig klädsel. De hade tagit hans egna kläder, och hans sömn war så djup, att han war nära halfnaken då han wakenade. Hans raseri, hans stri, och kanhända detta intresse, som åtföljer ungdomen och den warnlösa, beweste Zigenarne; Callot fick behålla skjorta och byxor. Som han ej hade något wal, slöt han sig till landstrykarnes, drog omkring med dem, och blef genom sin munterhet, qwickhet och duglighet snart allas älskling. Med fyra streck tecknade Callot en ung Zigenerskas bild. Från detta ögonblick stod han i anseende hos alla, hade en älskarinna, och återfick ro och hatt.

Men man ledsnar wid allting här i werlden, till och med wid en ung flicka med stora mörkbruna ögon, kopparsfärgadt ansigte och glödande kärlek. Zigenarlifwet, spåkonsten, den klena konsten, de ömna lyfarnes och de svartsjuka förbannefarna, i dag som i går, som i förgår och alla andra dagar, som i morgon, i öfwer morgon och alltid — detta kunde ej länge stå tillfams med Callot's lågande fantasi, Callot's konstnärssinne. Dock hade han lälamod, ända till des han fick se Rom; då, sedan systern till

Ett Afventyr ur Callot's lefnad.

Hans sköna hys hade skänkt bandet en liten Zigenare, Zivinnorna trängdes omkring henne och alla farlar äto och drucko, smög han sig ifrån kassan, utan att bli bemärkt, och en timme derefter irrade han omkring på gatorna i det gamla Roma.

Han var mycket hungrig, och började redan ångra sin flykt från Zigenarne, hos hvilka han wäl icke njöt någon läcker, men likwäl så påf tillräcklig föda, att magen ej högt gjorde påminnelser.

Bedröfwad och nedslagen fatt han utanför en port och sunderade, hwilken wäg han skulle taga, för att komma tillbaka till kamraterna, och hwilken förewändning han skulle begagna, för att urskulda sin flykt hos bandets anförare, i synnerhet hos slickan, för hwars söfsura ömbet han hade respekt. Han beslöt, att helt och hållet öfverlåta sig åt slumpen, som ledt honom alltfredan han lemnat Nancy, och ehuru det redan blifwit mörkt, begaf han sig åstad, och gick den första gata, som låg framför honom, i ända; men han återfann ej samma wäg, som fört honom in i "den ewiga staden."

Rådwill, hungrig och trött stod han i ett gathörn, då en lång karl, insvept i en wid kappan, kom till honom och frågade, om han wille förtjena pengar?

Callot uppbjöd hela sin ringa förmåga, för att svara på dräglig italienska, att ingen kunnat göra honom en förnuftigare fråga.

"Följ då med", sade den obefante, som nu gick förut, och förde wår utmattade hjelte genom en mängd öde gator och gränder. Callot började blifwa rädd; han korsade sig i sin fromhet, och befalle sin själ i himlens skydd, utan att egentligen weta hwarföre. Hans ledsagare klef på, allt hwad han förmädde. Natten war inne, och den stadens Fransmannen trodde sig märka, att hans ledsagare gick krowägar, och att de åter woro på samma gata, hwarifrån han utgätt. Wille man-

nen i kappan förwilla honom, så att han ej skulle weta hwar han wore?

Ändtligen stadnade mannen utanför en liten port, som öppnades, och han mumlade under löje: "Nu har jag en." Wid dessa olycksbådande ord hade Callot så när fallit i wanmakt. Han wille fly, men hans knän smigtade; en kraftig näfve fattade honom i kragen och drog honom fram i en lång och mörk gång.

Hwilket skådespel framställde sig nu i en hast för Callot's ögon! En stor, af en enda sadla upplyst sal, full af fantastiskt klädda wareser, hwita, orörliga gestalter kring wäggarne, och i midten det förfärligaste — ett blodigt stympadt lif!

Man bjöd Callot tråda fram och lägga handen på lifet. "Swär" — mumlade en underlig röst — "swär, att du aldrig upptäcker ett ord af hwad du här sett och får se."

Halsdöd af försträckelse framstammade Callot eden.

Snappt hade detta försiggätt, förrän alla de salen warande ohyggliga gestalterna började dansa omkring Callot, och ehuru redan wan wid Zigenarnes bisarra dans, intogs han likwäl wemot ständligt af den tanken, att dessa fantastiska språng, dessa grimaser, dessa wilda rop, detta hemiska skratt, endast kunde tillhöra en sabbat hos heror och djeflar.

Sedan man blifwit mätt på dansen, upplyste man lifet, ställde det mot wäggen, och befalle Callot att taga det på ryggen. Alla böner, alla företalningar, att han, som war främling, ofelbart skulle bli gripen och ansedd som mördare, så snart någon på gatan mötte honom med den döda kroppen, woro förgäfwes; han måste taga den rysliga bördan på sina skullror. Men länge bar de han ej burit det stela lifet, förrän han kände, att det begynte röra sig; två styfwa armar stötte sig omkring hans hals, en ihålig röst härmade

Ett Äfventyr ur Callot's lefnad.

tuppen och började upplåmma en helfvetist fåna.

Den arma Callot stod ej längre ut med detta spöteri; kraftlös föll han till jorden; men lifets nakna hålar sporrade honom så ihärdigt, att han åter måste resa på sig.

"Heliga Jungfru!" ropade ynglingen i sin förtviflan; "är jag ännu icke nog straffad för min flykt? Måste jag så dyrt plikta för min lust att måla?"

Lifets qwäfwande omarmning upphörde, "Är du målare?" frågade det. "Du skulle vara målare? Bewisa det."

Strart war en lyfta tånd och i den blodiga, nakna kroppens hand, och Callot kände, att ett stycke kol lades honom i handen.

Utän att sjelf weta, hwad han gjorde, ritade han i ögonblicket en Zigenare på wäggen, som upplystes af den lilla lyktan.

Ännu war teckningen ej fullt färdig, då han, som war lifet, föll honom om halsen, med förusning tryckte honom till sitt bröst, och med en röst, som ej längre hade något demoniskt, utropade: "Git med er allesammans! Det är en konstnär! En originell, ofantlig talang!"

Och alla de halfnakna, till större delen rysligt utmålade gestalterna stökade sig omkring honom.

Callot war i en atelier, och de unga konstnärerna hade welat drifwa ett gyckel, på någon förbigåendes befohning.

Medan de beundrade Callot's esquisse, omtalade denne, återkommen från sin förkrädfelse, helt naivt sina äfventyr; för detta lifet astorkade med en stor swamp färgerna, som på hans lemmar så illuseriskt föreställt sår och blod, flådde på sig, och wisade sig som ung och wacker karl.

"Min wän!" sade han till Callot; "i mitt öfwerdåd har jag tillshyndat dig så mycken skräck och ångest, att jag anser mig pligtig, att genast

betala min skuld; derföre tillbjuder jag dig rum i mitt hus, plats wid mitt bord, min kredit och mina råd, den man någon gång söker — allt, så länge du sjelf belagar. Äfwen jag har, lifasom du, flytt från far och mor och fädernesland, för att i fullkomlig frihet egna mig åt konsten; äfwen jag skulle ha nödgats kämpa med nöd och elände, om ej en hederlig bildhuggare från Tyrolen hade upptagit mig. Jag will bli för dig, hwad han varit för mig. Har du lika stor kärlek till konsten, som du har talana, så gör du dig ett namn med tiden. Upp, samrater! jag anmodar er alla, att följa mig till Pierre de Franquerville, och hos honom, wid hans nyss fulländade staty, dricka vår nya wäns, Jacques Callot's skål della prima vera intill ljusan dag!

Beefstekens upphof.

Lucius Planeus, romersk senator, blef, för ett begånget fel, af kejsar Trajanus dömd, att tjena som stempel uppafsare wid offren i Jupiters tempel. Han wögrade lyda, men blef med wäld dragen till altaret. Här lågo styckena af offerdjuret på elden, och den olycklige senatoren blef twungen att wända dem. Under stekningen föll en köttstifwa ned på kolen, Planeus tog upp den, men brände sig derwid i fingrarne, och förde dessa hastigt i munnen, för att lindra smedan. I detta ögonblick gjorde han den stora upptäckten, att smaken af ett köttstycke, stekt på kol, wida öfverträffar den af kött, tillredt på hwad annat sätt som helst. Nu förtärde han stycke på stycke, gäskade Trajanus, bedrog Jupiter och uppfann beefsteken. En så stor upptäckt kunde ej länge hållas hemlig; offren förswunno så hastigt, och till så stor förnöjelse för officianterna, att sådant ej kunde blifwa obemärkt. Med wälbehag begagna-

Beefstekens upphof.

de Jupiters prester den nya uppfinningen, och himmelens konung skulle ha swält ihjel, om han ej haft anvisning på andra offer, än dem i Rom. Ändtligen ådrog sig saken Trajanus uppmärksamhet; han var en man af denna råa dygd, som låter hänga brottslingen, att förbättra honom. Jupiters öfversteprest blef med alla sina underhafswande dömd till repet. Prelaten var wid en ganska hög ålder, och hade det längsta, heligaste skägg i hela Rom. Kejsaren beklagade förlusten af en hedersman med ett så wördnadswäckande kännetecken på hafan; men hans ord war oåterkalleligt, afwen om presten haft tio gånger längre skägg. Trajanus täcktes likwäl wisa honom den sitta gunsten: hedra hans afrättning med sin höga närwaro. Hela Rom war på benen; sedan den högtålfade Titi död hade werldens hufwudstad ej erfarit någonting sorgligare, och de förnåma romerska damernas ansträngningar, till erhållande af goda platser i Coliseum, woro otroliga. En hel wecka gingo samtalen i hela Rom blott ut derpå, hurudan öfversteprestens slädnad mände blifwa, om han skulle hängas eller halsbuggas, och, i sednare händelsen, om skägget eller hufwudet skulle falla först. De förnåma höllo wad på wad. Hela dagen före den bedröfliga ceremonien gjorde man platt ingenting, utan lopp omkring gatorna, från torg till torg, låg öfwer stråddarne att få nya kläder färdiga till afrättningsfesten, och beklagade ägaren af den romerska werldens skönaste skägg.

Den esterlångtade dagen kom, och Coliseum war fullpackadt af unga och gamla med präktiga kläder, owärderliga juweler och masor af gudsmyncken.

Ru begynte festen, och öfverstepresten, till utseendet wördigare än någonsin, skulle hänga. Jungfrur och fruar höjde sig på tårna, att ej gå miste om det ringaste af ceremonien, mot hwilken man, i trots af kejsarens närwaro, likwäl allmänt knotade, såsom en den grymmaste handling

i hela hans regering, änskönt man måste medgifwa, att ceremonien i det hela werkligen war kejsarlig.

Öfverstepresten had kejsaren, att få sluta sin lefnadsbana, som han börjat den, med ett offer åt Jupiter. En så högt uppsatt embetsmans sista bön kunde icke gerna affläs. Altaret blef således påtåndt, offerdjuret, deladt i wanliga stycken, pålagdt, och allt gick sin jemna gång. Då offeret war slutadt, tog öfverstepresten en köttskifwa, framräkte den åt kejsaren, och bad honom ödmjukast att smaka derpå, till ett bewis, att kejsaren ej bar något personligt agg till honom. Trajanus tog och smakade derpå, och snart war köttskifwan, till allmän förundran, nere. Nu följde den andra, tredje o. s. w. Rättwisans tjenare måste wänta. Åstättarne blefwo otåliga, och slutligen reste sig hela den ofantliga församlingen, och frögade, under öredigt skriande, huru länge man wille draga dem wid näsan. Kejsaren lemnade altaret och med en blick, som förkunnade, att werldens beherrskare war förnåmad till sitt majestät, intog han åter thronen, bjöd öfverstepresten träda till hans höjra sida, och talade: "Romare, skrikare, I, som motsätten eder min kejsarliga wilsa, I upproriske mot Gud på jorden! böjen edra hufwuden i stoftet och tigen. Lären först att känna frestelsen, innan i dömmen brottet. Öfverstepresten har allenast gifwit wisa för en oemotståndlig kraft. I sägen, i eder okunnighet, att han öfwerträdt ickets lagar; hade han icke gjort hwad han gjorde, då hade han öfwerträdt naturens. Jag anmodar honom, att i dag med mig spisa; i morgon skall en offentlig måltidsfest firas, och hwarsje invånare i Rom få smaka hwad jag i dag har smakat, och på den tredje dagen skolen i på alla gator uppresa bildstoder, den store upptäckaren till ära."

Det skedde, som han sagt, och beefsteken hade wunnit odöbligheten.

Ett Äfventyr i Amerika.

Ett Äfventyr i Amerika.

"På återvägen från öfra Mississipi" — berättar ornithologen Audobon — "fann jag mig oböföfärd, att wandra tvärtöfwer en af de ofantliga slätterna, som intaga denna del af de Förenade Staterna. Vädet war angenämt och allt omkring mig så friskt och blomstrande, som hade det utgått ur naturens hand. Min rensel och min bösa utgjorde min packning, min hund mitt följeflytt. Churu försedd med goda skor, framstred jag helt långsamt för att njuta af blomsterverldens färgprakt, och skratta åt hjortkalfswarnes och rådjurskillingarnes frumsprång.

"Annu hade jag långt att gå. Innan jag kunde upptäcka skog, war solen redan nere, och hela skogen hade jag ej sett ett menniskoansigte. Den följande, jag följde, war blott en gammal indianisk äldste, och då mörkret betäckte hela det wida området, längtade jag förgäfwes att finna åtminstone några träd, under hwilka jag kunde lägga mig till sofwa. Samar flögo öfwer och omkring mig, och ändligen ingaf mig ett afslaget wargtjut förloppning, att hinna skogebrynet.

"Detta inträffade; nästan i samma ögonblick såg jag öfwen ett eldfken, och jag ställde min förtroende på ditåt, i öfvertygelse, att det kom från ett indianiskt läger. Jag mistog mig; stenet kom från en liten hydda, och jag såg en lång menniskofigur sitta framför elden derinne.

"Snart war jag wid hyddan, steg till dörren och frågade den långa figuren, som befans wara en qwinna, om jag kunde få hwila under hennes fötter. Hennes röst war sträf och hennes klädfel högt wårdslös. Hon swarade ja, och jag gick in och satte mig på en bänk wid elden. Det första jag blef warse, war en wälwärt Indian, som satt med armbogarne hwilande i knät, och med hufvudet i händerna. En stor båge stod bredwid honom mot wäggen, några pilar och tre fjälliga stötar lågo wid hans fötter. Bekant med Indianernas sedwanor, och wäl wetande, att detta förloppning skänka civiliserade resande föga uppmärksamhet, tilltalte jag honom på fransyska, som

många bland invånarne i denna nejd förstå. Han upplyste hufvudet, pekade på det ena ögat och gaf mig en betydelsfull blick med det andra. Hans ansigte war betäckt med blod. — han hade nemligen för en timme sedan welat stjuta wildbråd; men pilen hade återstudsat från strängen, och med sådan makt slugit in i hans högra öga, att detta befans ohjelpligt förloradt.

"Som jag war janska hungrig, frågade jag, om jag kunde få mat. Något slags säng syntes icke till, men wäl flera råa björns och buffelhudar i en wä. Jag hade tagit upp mitt fickur, och såde åt den gamla, långa qwinnan, att det war sent, och att jag war trött. Mitt wackra ur syntes göra en elektrisk werkan på henne. Hon gaf mig till swar, att hon hade wildbråd och buffelkött, och att jag öfwen kunde få kaka, gräddad i askan. Men mitt ur hade sysselsatt alla hennes tankar, och hon måste tillfredställa sin nyfikenhet genom des närmare betraktande. Jag astog det således, och räckte henne det, jemte guldsedjan, wid hwilken det hängde. Hon war alldeles förtjust, prisade des skönhet, frågade efter des wärde och hängde sedjan om sin bruna hals. Utan att ana något ondt, gaf jag föga aft på hennes äthäfwor och prat. Jag förskaffade min hund en god portion wildbråd, och snart kunde jag öfwen stilla min egen hunger.

"Indianen sprang upp emellanåt, likasom drifwen af sina plågor, och kom fram till mig; en gång nöp han mig så hårdt i sidan, att jag så när uppgifwit ett rop af smärta och harm. Jag såg på honom; min blick mötte hans, och i den låg en profetia, som gjorde mig försträckt. Derpå satte han sig åter drog ut sin långa slagtknif, undersökte eggen, stack den åter in, tog sin tomahawk från ryggen, stoppade sin tobakspipa, och gaf mig warnande miner, så ofta wår wårdrinna wände sig ifrån öf.

"Nu måste jag wäl wara på min wakt. Jag werlade alltid blickar med Indianen, och öfvertygade mig snart, att, hwilka fiender jag än kunde äga, han likwäl ej war deribland.

Ett Afventyr i Amerika.

"Jag återfördrade mitt ur, utpdrog det, tog, under förewändning att se efter, hurudant wädrer skulle blifwa på morgonen, min dubbelbösa och lemnade hyddan. Utanföre lade jag med kulor, hwäfsade flintorna, lade fängfrut på, och gick in igen, måfåde tillfamnans några björnhudar, kallade min trogna hund till mig, kastade mig ned, med bösan tätt utmed mig, och låg strart derpå, som det tycktes, i djup sömn.

"Någon kort hörides flera röster, och jag såg, med halföppna ögon, två repliza ynglingar inkomna, bärande en björt på en stång. Då de blefwo mig och den sårade Indianen warse, frågade de, hvem jag war, och "hwilken djefwul fört dit slungeln," hwarmed de mente Indianen, hwilken, som de wäl wiste, ej förstod ett ord engelska. Modern — den längra qvinnan — bad dem tala sakta, omnämde mitt ur, tog dem afsidet och började ett samtal, hwares innehåll ej war swårt att gifva. Oförmåkt widrörde jag hunden; han hwifade på swansen, och jag fann med sägnad, att hans gnistrande ögon ömsom wändes på mig och på trion bort i wärd. Jag märkte, att han anade faran, i hwilken jag swäfwade.

"Ynglingarne hade ätit, och till den grad druckit, att jag redan ansåg dem för ofskickliga till strid; jag hoppades äfwen, att den beständigt anlidade whiskey-flaskan snart skulle bringa modern i samma tillstånd. Man tänke sig då min häpnad, när jag såg denna satan taja en stor knif och gå till en slipsten. Jag såg, huru hon hållde watten derpå, och jag underlät ej att gifwa nogt aft på hennes förberedelser, men hwarwid — jag kan ej neka det — en kallsvett gick öfwer hela min kropp, oakadt mitt beslut war fattad, att förswara mitt lif till sista blodsdroppen. Efter wäl förrättad slipning gick hon till sönerna och sade: "Se så, han skall snart göra slag i saken! Gosar, ni skata lifwet af den der; se'n än uret wårt!"

"I all tyshet spände jag hanen på båda läsen, widrörde åter min trogne ledsagare, och beredde mig på, att rusa upp och nedskjuta den första, som djerfdes anfälla mitt lif. Ögonblicket

tycktes wara inne, och denna natt hade måhända varit den sista för mig här i werlden, om ej Försynen förjt för min räddning. Allt war nu ordnadt. Den gamla heran smög sig som en tiger fram till mig, sannolikt för att utfinna bättre sättet att förhjelpa mig in i en annan werld, medan hennes söner skulle falla öfwer Indianerna. Flera gånger wille jag upp och skjuta henne på stället — men hon skulle ej straffas på detta sätt. Oförmodadt flög dörren upp, och två resande, starka karlar, med hwar sin bösa på ryggen, stego in. Nu sprang jag upp med glädje, bad dem wälkomna, och berättade hwad som händt. Allt detta war gjordt på ett ögonblick. De druckit sturkarne blefwo tagne och bundne; äfwen så qvinnan, oakadt hennes motstånd och hennes skrik. Indianen hoppade af glädje, och tillbjöd sig att waka hos oss, helst han för wärlt ej kunde sofwä. Wi slutade likwäl mindre än wi språkade. I ändröt dagen, skön och rosenfärgad, och med honom följde våra fångars bestraffning.

"De hade nu blifwit nytra. Wi loföde deras fötter, men ej deras armar, förde dem in i stogen, twungo dem att wisa oss stället, der delst qwenter plågade straffas, satte eld på hyddan, skälte hudar och alla wexting åt den unge Indianen, och begäfwö oss derefter wid godt lynne till närmaste nybyggen.

"På fem och tjugtu år, under hwilken tid jag genomrest alla delar af mitt fädernesland, war detta första gången, mitt lif warit hotadt, af menniskor nemligen. I Förenta Staterna äro alla så resande så trygga, att det ej ens faller någon in, att han kan blifwa anhållen på wägar och stigar, och endast på det sättet kan jag förklara denna händelse, att jag anser hyddans inwånare hafwa varit Amerikanare.

"Skall man tro mig då jag säger, att när jag, efter tre års förlopp, återkom till detta ställe, fann jag wakra, breda gator genomskära nesden, menniskofliten hafwa förwandlat skog och mark till fruktbaronde fält, och wårdsbus och alla lifwärdiga beqwänligheter stå mig till buds? Så hastigt och så widt omkring sprida sig ciwilisation och kultur i wårt wälsignade, fria fädernesland."